

Militære, maaffe ikke blot fra det ene Vaaben, men fra flere, Sagkyndige, som sammen til en Forhandling om, hvorledes en Overenskomst ſulde naas. Vilde det ikke være langt rigtigere, at man da overlod en ſaadan Forſamling at forſøge de Overenskomſtsmidler, ſom for ſaadanne Liſkædes Styld ſkulle ſøges. Altværdt den ſamme Betragtning have vi overfor Spørgsmaalet om Ryteriet; vort Forſlag er 12 Linieſtadroner og en Skole, og Landſthingets 15 Linieſtadroner og en Skole. Hvorfor ſkulle vi gjøre Mæglingsforſlag paa dette Standpunkt om en Udjævning af dette Spørgsmaal, naar Sagen beſuaagtes, ſom ſagt, ſkal forhandles af, jeg haaber, ſagkyndige Militære fra de forſkjellige Vaaben i Forening med et større Antal Medlemmer af begge Thing. Det ſamme gjælder Fæſtningsartilleriet, og det ſamme gjælder det lille Spørgsmaal med Henſyn til Ingenieurerne, om man ſkal have 5 Linie- og 3 Reſerve- eller 4 Linie- og 4 Reſervekompagnier. Vi ſige, under diſſe Forhold er det naturligt, jeg tror for alle Anſkuere, ogſaa her i Thinget, at man bevarer de Overensſtemmelſer, ſom nu ere tilſtede, naar man ikke abſolut kan paa de og de Punkter gaa til det Fulde, ſom Landſthinget har forlangt, end at man giver ſig til en Beſtemmelse paa diſſe Forſlag, ſom kan forhindre en friere Bevægelse i ſelve Udvalget og mulig være til Hindre for en virkelig endelig Afgjørelſe. Det er Hovedpunktet, hvorfor vi ikke have ſillet Endringsforſlag, thi vi genere os ikke ved, naar vi ville byde dem, at være mere imødekommende end den ærede Domsforer og hans Meningsfæller, naar vi beſuaagtes ikke gif over den Grændſe, ſom vi troede forſvarlig at gaa til under diſſe Forhold. Saadanne formelle Spørgsmaal ville vi ikke lægge Vægt paa under en Sag ſom denne. Naar vi ikke have gjort det, kan det for det Førſte ikke bebreides os, og for det Andet ligger det fuldt begrundet i Sagens Natur.

Der er en enkelt Betragtning endnu, ſom jeg vil fremſætte, og det er til mine fordums Meningsfæller, der nu træde op mod deres egne Principer og have givet Forſlaget dette Ogenavn. De have ſøgt en Undſkyldning for, at de ikke kunde ſtemme for dette Forſlag, her, at mine Meningsfæller og jeg have erklæret os villige til at gaa til yderligere Indrømmelſer, en Erklæring, der er afgiven efter en i alt Fald for mit Bedkommende meget lang politiſk Erfaring ogſaa med Henſyn til Stillingen ligeoverfor diſſe Spørgsmaal, en Erklæring, der er afgiven under Tøleſe af, ikke blot hvilken Betydning en Afværgelſe af de væſentligſte Ulemper ved det nuværende Forſvarsveſen kan have for vort Lands Forſvar, men ogſaa hvilken Betydning det vilde have navnlig for den ubemlede Del af Befolkningen, om den uden militær Skade kunde ſlippe for en væſentlig Del af denne Gjenindkaldelſernes Byrde. De have givet denne Erklæring Skylden for, at de ikke

kunne ſtemme for dette Forſlag, de vide ikke, hvorvidt vi ville gaa, og hvad Enden ſkal blive. Ja, det er en Selvfølge, at i en Sag af denne Natur tager jeg for mit Bedkommende overordentlig nødig mere Anſvar paa mig end det, der paaligger mig ſom enkelt Medlem i denne Sal, og paa den anden Side maa jeg gjentage, at jeg vilde finde det beklageligt, om der ſkulde komme en Hærløvd ud, ſom f. Ex. halvt blev preſtet igjennem, og ſom ſelv om det var ved en Miſforſtaeſe og Miſtænksomhed, ikke kunde mødes og benyttes af Befolkningen i den Land, hvorigjennem den alene kunde blive til ſand Nytte for Fædrelandet. Derfor har jeg tænkt mig, at, naar man gif til et Fællesudvalg, vilde ogſaa det, der gif til Fællesudvalg fra den Side ſom tidligere har ſtaaet ſammen her, være indforſtaaede med hinanden ſaaledes, at de ikke gif til en Hærløvd, naar de ikke indbyrdes havde den Foreſtilling, at en ſaadan Hærløvd, ſom endelig forelaa, vilde gode patriotiſke Mand uden Henſyn til, hvilket Parti de hørte til i Landet, hiſſe med Glæde, men ſelv om de mente perſonligt i Dieblittet at kunne give den ſin Stemme, de da hellere vilde tilraade, at man tog paa et ſaabant Program et Valg for at kunne vinde en ſaadan Tilſlutning hos Befolkningen, ſom mulig ellers ved en Miſforſtaeſe kunde udeblive. Til de Herrer, ſom paafyde, ikke Forſlaget Realitet, thi det kan Ingen paafyde, der tidligere har fulgt diſſe Forhandlinger, men denne af mig aabent tilſtaaede Erklæring, at jeg er villig til at forhandle og gjøre Indrømmelſer, ſom paafyde, at de derved kunne føres ud paa Glatis, til dem gjentager jeg, hvad jeg her ſiger, at de, der ere med til at føre denne Sag i Fællesudvalg, maatte i Forening med hinanden fra denne Side, Flertallets gamle Side i Folkethinget uden Henſyn til den nuværende Gruppering, under Forhandlingernes Gang fremſæde, ogſaa kunne faae hinanden i Tale i Fællesudvalget. — ſtærkere Mur er der ikke imellem dem — og blive indbyrdes enige om, hvorvidt de kunne gaa, og hvorvidt de kunne følges. Jeg kan nok indſe, at ogſaa det generer dem, at jeg giver Sagen denne oprigtige parlamentariſke Vending, men jeg ſiger det ikke for at raade. Noget fra at tage det Anſvar, han har beſtemt. De faae at overveie dette med de øvrige, men jeg ſiger det kun til Forklaring af min Opfattelſe og for at bidrage til, at Folkethinget ikke her i diſſe Dage, idag eller næſte Møde, ſkal gaa hen og ſkrive det paa, ja, jeg kunde næſten ſige ſin Grav, — jeg tænker ikke dette Folkething vil være længe efter denne Bedrift — at det ikke mere efter 9 Maanedes Arbejde vil forhandle Hærløvd.

Ordføreren (Thomſen): Jeg har jo allerede for udtalt, at, naar jeg næſte Gang ſit Ordet, var det ikke ſom Ordfører for Hærløvd, men for et Mindretal deraf; jeg gjentager det